

Mara még nem látta meg őt. Lomhán kaptatott felfelé, aztán megtorpanva, előregörnyedve lihegett pár másodpercet. Ricsi felugratott a szigetre. Lépésben hajtott át a murván és méterekkel Mara előtt lefékezett a járdán.

– Hagyj békén! – támadt a nő a kiszálló férfire, aki az anyósülésre mutatott.

– Csak elhoztam a cuccod. Kulcsok, iratok nélkül akarsz hazamenni?

Mara lehiggadt, zihálva, szája belsejét rágcsálva toporgott egyhelyben.

– Kösz – nyögte ki, de ahányszor megindult a Volkswagen felé, annyiszor visszakozott.

– Hadd vigyelek haza. Egyetlen szót sem szólok, ha nem akarod. – Mara félszegen ráemelte a tekintetét, amitől összeszorult a torka. Rekedten fejezte be. – Szeretnék biztonságban tudni.

A saját törzsét átölelve, Ricsit nagy ívben kikerülve ment az autóhoz. Kivette a táskáját az első ülésről, és hátra kuporodott. Egész úton szorította magához, és kifelé bámult.

Ricsi könnyen talált parkolóhelyet, ezért úgy állt meg, hogy rálásson a nő lakásának ablakaira. Mara lassan megmozdult. Kezét az ajtókilincsre tette.

– Amíg nem bízom meg senkiben, nem bánthattok – mondta mélyről jövő hangon.

Ricsi hátrafordult, komoly tekintettel nézett a szemébe.

– Én nem akarlak bántani.

– Persze – lehelte a nő.

– Keresni foglak.

Egyetlen pillanatra izzott fel a vágy Mara szemében, mielőtt a nő lehorgasztotta a fejét, de Ricsi elkapta ezt a pillanatot. Tántorgó léptekkel tette meg a kapuig lévő néhány métert, és eltűnt a férfi szeme elől.

AZ UTAZÁS

Egész éjjel forgolódott. Ébren és álmában is Mara járt a fejében. Újra átélte a csókot, arca előtt lebegett a nő vágytól izzó tekintete, és a gondolataiban Mara nem szaladt el előle. Izzadtan, zihálva riadt fel a telefoncsörgésre.

A nap magasról tűzött be a szobába.

Elaludt.

– Hol a tökömben vagy? – ordította a főnöke a készülékből.

– Már úton – hazudta Ricsi.

Villámgyorsan lezuhanyozott, a táskájába gyömöszölte a munkásruháját, a bakancsát a kezébe kapva lerohant a garázsba. A kocsiban mindig tartott vizet, enni meg vesz valamit ebédszünetben.

– *Mi lehet Marával?* – gondolta.

A kérdés ott zakatolt a fejében, hiába igyekezett a napi teendőire koncentrálni.

Majdnem egy órája ráment, mire végre befordulhatott az építkezésnek helyt adó telek kapuján. A főnöke messziről meglátta közeledni az autóját és vérmes lendülettel indult meg felé. Ő leparkolt, kinyitotta az ajtót, amit a másik férfi kirántott a kezéből.

– Végre! Nincs, akit felküldjek a kibaszott tetőre – harsogta.

Ricsi megkerülte a kocsit és a csomagtartóból kartondobozt tett a porba.

– Elhoztam a hófogókat a nagykerből – közölte.

– Ne rakd itt le! Menj és szereld fel.

– Ma nem megy.

– Mi az, hogy nem megy?

Ricsi visszaült az autóba és rükkvercbe kapcsolt.

– Sajnálom – rántotta meg a vállát.

Egy darabon még elkísérték főnöke vészjósló ígéretei, de őt továbbra is ugyanaz izgatta: mi lehet Marával?

Már a nő munkaideje is elkezdődött, mire a művelődési házhoz ért.

– Marácskához jött az edzés miatt? – állította meg a kapuban söprögető takarítónő. – Vannak már nála.

A nő tapintatlan kíváncsisága balsejtelmeket hívott elő a férfiben.

– Ismeri az illetőt? – szegezte neki a kérdést olyan vehemensen, hogy a nő, a seprűt maga elé tartva ijedtében hátratántorodott.

– Sose' láttam.

– Merre vannak?

A takarítónő tanácstalanul belépett az előtérbe, majd megkönnyebbülten Ricsire nézett.

– Már jönnek.

Mara szobormereven lépdelt a nála másfél fejjel magasabb, kissé túlsúlyos férfi oldalán. Ridiküljét óvón ölelte magához. A férfi arroganciájából és abból, ahogy Mara karját fogta, egyértelművé vált, hogy ő Feró.

Ricsi vére átrendeződött a testében, felkészítve azt a harcra. Elöntötte az adrenalin.

A páros elhaladt a takarítónő előtt.

– Szia, Editke – köszönt el Mara.

Ricsi feléjük indult.

– Mara!

A nő üres tekintettel nézett keresztül rajta.

– Ki ez a fasz? – kérdezte Feró Marától.

– Nem számít – mondta a nő ugyanolyan gépiesen, ahogy köszönt, és amikor elhaladtak előtte, annyi figyelmet sem szentelt neki, mint Editnek.

Ricsi nem értett semmit. Mintha egy filmsorozatot nézne, amiből kihagyott egy teljes évadot.

– Mara? – szólt utánuk.

Feró horkantva hátrakapta a fejét, aztán a kezében lévő távirányítóval kinyitotta a közelben álló Opel központi zárját. A kattanásra Mara teste megrándult.

Ricsi tétován elindult utánuk.

– Mara – mondta utoljára.

Mara a háta mögé húzta a karját, tenyerét a férfi felé fordítva. Ricsi, abban a hitben, hogy ez ugyanaz a mozdulat, amivel az előző nap elutasította őt, megtorpant. Mara a tenyerére fektette, és a másik négy ujjával betakarta a hüvelykujját. Ricsi kilőtt, de rögtön eszébe villantak a nő szavai. Talán tényleg késsel tartja sakkban őt Feró? A férfi egyik kezét tisztán látta, a másikban, amivel Mara karját fogta, viszont elrejtett egy kisebb bicskát. Ha megszúrja Marát, a bordái között találja el.

Feró megfordult a közeledő léptek zajára, és elengedte Marát. Nem tartott semmit a kezében.

Ricsi Feró és a nő közé állt.

– Mara nem akar elmenni – közölte.

– Ne üsd más dolgába az orrodát – mordult rá a másik férfi és már lendült is az ökle.

Ricsi, bár kivédte az ütést, az erejéből és a technikájából megértette, hogy emberére akadt. Egy csapásra átérezte Mara félelmét. Nem jelenthetett vigaszt a nő számára, hogy egy átlagos támadót le tud szerelni. Ez a férfi minden, csak nem átlagos.

Ütés ütést ért. Nem bírtak a másikkal. Ricsi ajka felrepedt, Feró szemöldöke alól is vér szivárgott.

Egy arra tévedő járóautó szirénája harsant fel röviden, ahogy az autó befordult a mellékutcába. Ricsi felkapta a fejét. Eltaszította magától Ferót és a kombijához száguldott.

Mara megrettent, hogy a rendőrök a menekülő Ricsit veszik üldözőbe és ő kettesben marad a volt élettársával. A verekedésnek folytatódnia kell, még ha ő is a kezdeményezője. Talán igaza van Ricsinek, és el fogják hinni az ő verzióját. A járdára eső Feróhoz ugrott, hogy megrúgja. A férfi ellökte magát a földtől, talpra állt és a derekánál fogva magához húzta Marát.

– Az új barátod parázik a kollégáktól – mondta neki gúnyosan.

– Ők nem a kollégáid. Halór vagy.

– Továbbra sem érted, te ostoba. Hát ez meg, mit művel?

Ricsi kikapta a térváltót a táskájából és visszafelé iramodott. Mara nem tudta, mire készül Ricsi, de a tény, hogy nem menekül el nélküle, új erőt adott neki. Belemélyesztette a körmét Feró kézfejébe, ott, ahol a hüvelykujjába tartó ideg futott. Feró meglepetésében felkiáltott. Elengedte Marát, de a másik karjával már nyúlt is érte. A csípőjébe markolva az autójához cipelte.

Ricsi futtában a hóna alá szorította és bekapcsolta a térváltót. Utolérte a menekülő párost. Kitépte Feró karjából Marát, aki felsikított a fájdalomtól. A blúza alá nyúlt, tenyere rátapadt a nő meztelen bőrére. Mara lemerevedett az egymást érő inzultusok hatására.

– Bizz bennem, elmagyarázom – hadarta Ricsi, miközben a szabadon lévő tenyerét a térváltó kezelőfelületére fektette.

Marát hányinger kínozza. A feje lüktetett. Ennek, és a szemét elfutó könnyeknek tulajdonította a látomást. A félhomály jót tett a fejfájásának, már alig érezte a lüktetést. A hányingere is nyomássá szelídült. Kitörölte a könnyeket a szeméből, de a látomás kitartott. Fák vették körül. Hiába kúszott felfelé a tekintete, nem látta felettük az eget.

Ricsi szemben állt vele. Némán járt a szája. Aztán akadozva megérkeztek a hangok is, és értelmes szöveggé álltak össze.

– Jobban vagy? – kérdezte a férfi.

– Nem igazán.

– Ha összeszedted magad, hazamegyünk.

Mara megtántorodott, mert a lába beleakadt egy földből kiálló gyökérbe. Ricsibe kapaszkodva sikerült talpon maradnia. Ekkor eszmélt rá, hogy mindketten meztelenek. A testét a karjával takarva távolodott a férfitől.

– Csak élő anyag jöhet át, de semmi baj. Mindjárt otthon vagyunk – nyugtatta Ricsi.

– Hol vagyunk? Hogy kerültünk ide? – sipította Mara.
– Mindent elmesélek, csak legyünk biztos helyen.
– Már ott voltak a rendőrök. Biztonságban voltunk.
– Hadd mondjak el mindent az elejétől!
– Ne hazudozz! Az ott nálad nem tudom, mi, de nem élő anyag – mutatott a térváltóra.
– Ezzel csináltam, Mara. Nézd!
– Ne szólj hozzám, úgyis csak hazudsz. Miért tapiztad a hátam?
– Csak úgy tudtalak elhozni, ha hozzád érek. És elmenni is csak úgy tudunk.
– Így megfelel? – kiáltotta Mara.
Belebokszolt a férfi felrepedt ajkába. Nem érte el a várt hatást, ezért belelépett a jobb térdébe. Ricsit kimerítette az aggodás és a Feróval vívott harc. Fél térdre rogyott Mara előtt.
– Nem én vagyok az ellenség – nyögte.
Mara kikapta a kezéből a térváltót és halántékon csapta vele. Ricsi körül megfordult a világ. Mire kitisztult a feje, csak az erdőt látta maga körül. Mara és a térváltó eltűnt és ő nem tudta, merre keresse őket.